

2012. november 27. - **Ne is tagadjuk, a balliberális „kultúrfölény” 1990 óta elszántan védi saját állásait, egyrészt ideológiai okokból, másrészt — és ez talán fontosabb is — pénzügyiekből.**

A kánon kialakításáról és őrzéséről Aczél György szellemében gondoskodtak, és sajátos értékrendjüket a kulturális élet minden területén és kifizetőhelyén érvényesítették, természetesen demokratikusan és a nemzetközi gyakorlatnak megfelelően. Ez az értelmiség, és rajta kívül más nem is lehetséges, hiszen európaiságához nem férhet kétség, az ország hálás lehet, hogy itt időzik és alkot ez a végtelenül tehetséges és önzetlen, zártkörű társaság. Ennek kórusa csendült fel kissé hamisan, amikor 1992-ben Makovecz Imre vezetésével megalakult a Magyar Művészeti Akadémia (MMA), dacolva a Magyar Tudományos Akadémia társult tagjaként létrejött Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémiával (SZIMA). Ferencz Győző, a SZIMA ügyvezető elnöke szerint ezt az akadémiát a szellem

i közélet vezető testülete hozta létre, az MMA-t pedig a politikai hatalom akarata. Tiszta sor, és persze Fekete György, az MMA elnöke Makovecz Imre után nagyjából ugyanazt kapja, mint elődje. Világos, hogy a kormány ezzel is visszaforgatja az idő kerekét, és Fekete „megosztó és konfrontatív figura”, már akkor is gyűlölték, amikor húsz évvel ezelőtt az Antall-kormány helyettes államtitkára volt, különben is, mint a Halál és Falfirka kolumnás cikkben bizonygatja (A Műcsarnok elrablása): „nagy túlélő, sikeres belsőépítész volt a késői szocializmusban, SZOT-üdüzők sokaságát tervezte, egyik forrásunk szerint elsősorban nem szakmai tudásának, hanem kiváló kommunikációs képességeinek köszönhette a megbízásokat.” „Nemcsak a kádárista elittel, hanem a nyolcvanas évek maszekjaival is megtalálta a hangot, számos üzlet berendezését tervezte”, és „titokban szenved attól, hogy sikerei ellenére a szakma gyanakvással nézi és felszínesnek tartja”. Volna még mit idézni, a féltékeny, vak gyűlölet félelemmel párosul, a „szakma” retteg a hatalom és a dicsőség, de leginkább a kasszakulcs elvesztésétől. A Kádár-korban már régen feljelentették volna Fekete Györgyöt (nyilván meg is tették), ez egy gyanús, kirekesztő, tehetségtelen ember, nem közülük való, SZOT-üdüzőket tervezett, és jóban volt a maszekokkal is. Az „értelmiség” végveszélybe került. **Szentmihályi Szabó Péter**